

1.
szám

Károkatonna

2010.
január

Írják és szerkesztik a Magyar Írószövetség Íróiskolájának hallgatói

HAMANA ZSOLT	Az Első.....	2
DUDICS EMESE	Vasárnap.....	3
FEHÉRVÁRI BALÁZS	Emma, a csúnya tündér.....	4
VARGA KRISZTA	Férfi.....	8
KÓSA SÁNDOR	Áthelyezés.....	9
BÁCSI ISTVÁN	Játék.....	10
	A kanász.....	12
P. SZABÓ MÁRIA	Szerelem.....	14
	Rekviem egy porszemért.....	16
HAMANA ZSOLT	Angol májkrém.....	17
OROSZI ZSUZSANNA	Angliai levél Törökországba.....	21

HAMANA ZSOLT

Az Első

2008 őszén vállalkozó szellemű fiatalok költöztek be időlegesen a Magyar Írószövetségbe. Ők voltak az Írószövetség Íróiskolájának legelső évfolyama. Terveik között versek, novellák szerepeltek, de akadtak, akik kritikáikkal próbálták hozzátenni a saját részüket az irodalom hétköznapihoz. Utóbbiak közül már senki nincs közöttünk. Maradtak viszont versfaragók és prózai hangulatban termelők szép számmal, összesen nyolcan. Ha úgy tetszik a Nyolcak, ha már a Kárókatona bemutatkozása az Első olyan lap, amiben az Íróiskola diákjai közösen jelennek meg.

Az első másfél év hosszú volt, de úgy pergett le, mint az eső az autó koszos szélvédőjéről. Nyomot hagyva, csíkjaival a felületet örökre megváltoztatva. Láthatatlan fejlődésen mentünk át. A kívülálló diszkrét magabiztosságát a kezdő alkotók frusztrációja követte, amit ha időnként el tudott oszlatni egy jól sikerült mű felett ér-

zett lelkesedés, akkor újra diszkréten magabiztos kezdőkkel váltunk, de már nem voltunk kívülállóak. Néhány írásunkat közölték folyóiratok, sőt van olyan szerző közöttünk, akinek már könyve is jelent meg. Az első évben megsejthettük, hogyan működik a szakma, és ha az irodalomnak tényleg vannak hétköznapijai, akkor azok már kicsit a mi hétköznapijaink is. Itt tartunk most, és van, amikor már nem is vagyunk frusztráltak.

A Kárókatona hol bátorítás, hol menedék, és a kezdeti remények szerint mostantól mindörökké a diákok köre fújt szappanbuborék. Az első évfolyam az idei év nyarán befejezi tanulmányait, de már itt vannak az egy évvel fiatalabbak, és ősszel jönnek az új elsősök. A Kárókatona most még a miénk, de egyszer az övék is lesz, majd az ő utódaiké, folytatólagosan addig, amíg létezik az Íróiskola. Aki továbblapoz, a bemutatkozó szám novelláit és egyetlen versét olvashatja, s az első lapszámot hamarosan követni fogja a második és a harmadik.

A Kárókatona azonban csak akkor éri el célját, ha Második és Harmadik is lesz.

DUDICS EMESE

Vasárnap

Ma csodálatos volt a Margitszigeten. Másik dimenzióba csöppentünk. A hunyorgó ragyogás, a csábító ösvények, a tekergő két- és négykerekűek, a jégkrém-árus kisfiú vasárnapi mosolya, a lustán nyújtózó pázsitfoltok: mind egy-egy mozaik a boldogságból. Nem is tudom, mióta gyűjtögetem már titkon a hasonló örömszeletkéket (megtörténeteket vagy csak elképzelteteket), amelyeket aztán gondolatban felragasztgatok valamiféle boldogságtablóra. Az én boldogságtablómra. Aztán ha néha eszembe jut, vetek rá egy pillantást.

Ma is volt egy olyan pillanat, amikor azon kaptam magam, hogy a valóság – mézként csurranó napfény, korlátok nélkül hömpölygő idő, előttem kávé, tejjel és két cukorral, ahogy szeretem, én türkizben, amelyben igazán magam vagyok, egy kellemes beszélgetésben,

biztonságburokban sodródva – emlékeztet valamire, ami boldogsággyanús. Az élmény kópiáját nyomban össze is vetettem egyik belül őrzött lenyomatommal, és igen: a kontúrok egyeztek, a formák azonosak, a színvilág hasonló.

Ez tehát, vagy valami ilyesmi a boldogság – figyelmeztettem magam abban a percben, mert hajlamos vagyok elhanyagolni az éppen érvényest, az éppen aktuálist, az éppen élőt. Csak annyi kellene, hogy egy szemhunyasnyi – nem több – idő alatt átáramoljon rajtam: most jó.

De az áramlás nem ért el, mert valami mégis hiányzott a képből. Én nem voltam ott. Én ugyanis egy üveg-bura mögül figyeltem a jelenetet, és nem mertem elhinni, hogy most jó, hogy az életem kis szilánkjai egy másodpercre egésszé álltak össze, és mire feleszméltem, a pillanat elsuhant, és én csak bámultam utána, mint egy elrobogó szerelvény után az üres peronon.

FEHÉRVÁRI BALÁZS

Emma, a csúnya tündér

A vihar elcsendesedett, és a királyfi leszállt hófehér paripájáról. Emma szemében boldogság ragyogott. Megigazgatta rózsaszín masnis tündérruháját, és áhítattal várta az ifjú dalia szavait.

– Örök életemre hálás leszek neked, szépséges... – a királyfi végigmérte megmentőjét – ... banya.

– Banya?! – Emmát elöntötte a méreg. – Hát nem látsz a szemedtől?! Én vagyok álmaid tündére! – rikácsolta, és már emelte a pálcáját, hogy lesújtson a megszeppent királyfira, de az még idejében feleszmélt. Paripájára pattant, és úgy eltűnt, mintha soha ott se lett volna.

– Hh! Még hogy banya!

Emma tündér volt. Otthonát, a Kerekerdőt időről időre ellepték a segítségért esedező legények, hercegek, királyfik, lovagok, hősök. Emma pedig mindenkinek segített. Megmentette, megmutatta, átvezette, elmondta és elkészítette. És néha beleszeretett.

De Emmát senki sem tudta megszeretni, mert Emma csúnya volt.

– Segíts rajtam, Atanáz! – fordult barátjához. – Miért vagyok ilyen csúnya? Az emberek el sem hiszik, hogy tündér vagyok.

– Hát az vagy?

– Jaj, hagyj már! Elég bajom van enélkül is...

– Hm-hm... – gondolkodott el a varázsló.

– Kipróbáltam már mindent. Iszappakolás a koboldok mocsarából. Tisztítókúra az élet vizével. Semmi sem használt – rázta a fejét szomorúan Emma. – Varázsolj szépséges tündérré!

– Nem varázsolhatlak tündérré, ha egyszer már az vagy!

Emma lemondóan sóhajtott.

– Ettől tartottam.

Megitták teájukat, és elköszöntek. Emma ismét szomorúan tért haza. Lerogyott a heverőre, és feltette kedvenc lemezét. A gramofon lassan, nyikorogva indult el. Emma keserves sírásra fakadt.

– Utálok tündérkedni! Hálátlan népség. Az ember kiteszi a lelkét... rááldozza az életét... és miért?

Emma szívvel-lélekkel végezte munkáját, de igazán akkor volt boldog, amikor visszavonult műhelyébe. Lemetszett egy darab agyagot, jól meggyúrta, és a korongra csapta. Feltúrte kezeslábasa ujját, és lábával meglendítette a kereket. A fazekasműhely polcai roskadoztak a bögréktől, csuproktól, poharaktól, tálaktól és tányéroktól. Emma belefeledkezett a munkába.

A legvarázslatosabbnak azt tartotta, ahogy az edények előkerülnek a katlanból. Szerette a zsenyézés illatát, amikor a nyers agyagot kiegészi. Két kezével építette az égetőkemencét, még a rostélyt is maga kovácsolta

hozzá. A fát pedig, ami a kemencét fűti, mindig saját maga gyűjtötte össze az erdőben.

Ahogy egyszer így vidáman fütyörészve andalgott a fák között, egy ifjú lépett elé.

– Engedje, öreganyám, hogy segítsek a rőzsét cipelni!
– nézett rá csillogó szemekkel.

Emma dühbe gurult.

– Öreganyád az öreganyád!

A legény elképedt.

– Hát nem... szerencsém..., hogy öreganyámnak szólítottam? – hebegett.

– Nesze neked szerencse! Szemtelen kölyök! – azzal megragadott egy jókora ágat. – Megkeserülöd még, hogy öreganyádnak szólítottál! – és üldözőbe vette a fiút.

A szerencsétlenül járt szegénylegény meg sem állt az erdő széléig. Úgy kapkodta a lábát, hogy észre sem vette a tisztáson játszadozó aranyhajú kislányokat, amíg el nem botlott bennük.

– Hát megtaláltalak titeket, drága testvérkéim! – derült fel. – Meneküljetek, ha kedves az életek! – kapott észbe. – Jön a boszorkány!

A lányok sikoltozni kezdtek, azt se tudták, merre szaladjanak ijedtükben, amikor Emma megjelent a fák között. Vadul lóbált egy gyökerestül kitépett facsetetét.

– Tündér vagyok! – bődült el.

A tisztáson megdermedt a levegő. A méhek abba hagyták a zümmögést, és sorra lepotyogtak a fűbe.

Emma térdre rogyott.

– Tündér vagyok – szipogta.

Otthon lehántotta magáról a rongyosra szakadt tündérruhát, és felöltötte kezeslábasát. Felnyalábolta az öreg gramofont, átcipelte a műhelybe, és bezárkózott. Három éjjelen és három nappalon át ki se mozdult onnan.

Ekkor különös látogató érkezett a Kerekerdőbe. Emma soha nem engedte meg, hogy idegenek lépjenek a műhelyébe, vagy hogy munkaruhában, korongozás közben lássa bárki is. Szégyellt tündérhez méltatlanul mutatkozni mások előtt. Előbb mindig rendbe szedte, kicsinosította magát, csak úgy fogott a tündérkedésbe.

A titokzatos vándor azonban nem várta meg, míg Emma felkészül a nagy találkozásra. Elővette a koboldoktól kapott varázssípot, és belefűjt. A síp néma maradt, de a műhely ajtaja lassan kinyílt az idegen előtt, aki lopva beosont.

Emma annyira elmélyedt a korongozásban, hogy semmit nem vett észre. A rejtélyes alak pedig leült, és megbabonázva figyelte, ahogy Emma alsó ajkát harapdálva belefeledkezett munkájába. Figyelte, hogyan alakította mosolyogva, csillogó szemekkel a korongon forgolódo kecses edényt. A fiatal tündér kócos volt és tetőtől talpig agyagos.

– Azt hallottam, lakik itt egy csúf boszorka – szólalt meg végül az idegen –, aki fejébe vette, hogy tündér.

Emma összerezent, majd elvörösödött. Szólni akart, de az ifjú megelőzte.

– Hiszen te gyönyörű vagy! – sóhajtott. – A legcsodálatosabb tündér, akivel valaha találkoztam.

Emma elpirult, majd csuklójával óvatosan, hogy össze ne kenje amúgy már rég agyagos haját, elsimította szeméből, hogy alaposabban szemügyre vehesse a különös jövevényt.

Az idegen homlokát egy széles karimájú, kopott, tölgykéregbarna bőrkalap takarta. Vállára egy hosszú utakat megjárt, elnyúzott, homokszerű köpönyeg volt terítve. Nyakában ott lógott a varázssíp. Szájához emelte, és belefűjt.

Emma kis idő múlva nyerítést hallott, majd négy vasos láb lépdelt az ablak elé. Egy lovag hajolt le a lováról, és nézett be a műhely ablakán.

– Mondd csak, szépséges tündér, nem láttad errefelé a Kerekerdő boszorkányát?

Emmának ideje sem volt meglepődni, mert a másik ablakban hét kisírt szemű fiúcska feje bukkant fel.

– Kérünk téged, jóságos tündér, mutasd meg a hazafelé vezető utat!

Emma meghatódottan lépett feléjük, amikor kinyílt az ajtó. Egy fiatal őz sántikált be, és Emma felé nyújtotta törött lábát. Emma kinézett fölötte, és a szeme kikerekedett. Az ajtó előtt hatalmas sor kígyózott.

– Gyertek! Tényleg itt van! – kiáltott hátra az első, és

már tódultak is be a többiek. Elkóborolt molnárlegények és jó útra tért erdei koboldok, hegyek, mezők, paloták és kunyhók boldog és boldogságra váró lakói. Ott volt a szegénylegény is, aki büszkén mutatta be Emmának testvérkéit.

– Ő pedig Hanna, a legkisebb. A Kerekerdő szélén, a Tarka Tisztáson találtam rájuk – odahajolt Emmához. – Egy boszorkány kergetett oda – tette hozzá halkán. – Olyan boldogok vagyunk!

Emma széttárta karját, és zavartan mosolygott a vándorra, aki az ajtó mellett állt karba tett kézzel. Egyik térde felhúzva, talpát a falra tapasztotta. Felnézett kalapja alól, és cinkosan mosolygott vissza az összezavart tündérré.

Emma észrevette, hogy a köpönyeges idegen nyakában a síp egyre halványodott, majd teljesen áttetszővé vált, eltűnt.

A vándor lábával ellökte magát a faltól, és elégedett, nyugodt léptekkel sétált ki a befelé kavargó tömeg között.

– Ha megnövök, én is ilyen szép leszek? – kérdezte a kis Hanna két kezével a tündér széttárt karja után nyúlva.

Emma szemében könnycsepp csillant. Soha nem vették még körül ekkora szeretettel. Eddig titkolt műhelyét új barátok serege zsongta be. Az asztaloknál kis csoportok duruzsoltak, a polcokon mókusok cikáztak.

Emma kicsit aggódva figyelte a meg-megingó vázákat és hosszú nyakú poharakat.

Amikor egy önfeledten vigyorgó óriás dugta be a fejét az egyik ablakon, Emma csodálkozva felvonta, majd bosszankodva összevonta szemöldökét. Az óriás jó néhány edényt levert az orrával. Emma a fejét csóválta, majd csípőre tette a kezét, és körbenézett.

A délutáni napsugarak aransárgára festették a faze-kaskorongon kényelmesen elhelyezkedő nyuszcisaládot. A kis állatkák orrukat ide-oda mozgatva szimatoltak a levegőbe, miközben lassan forogtak körbe-körbe. Egy kövér, fekete macska nyúlt el a padlón, ő hajtotta mancsával lustán a korongozót. A királylányok, lovagok, manók, tündérek és boszorkányok kis csoportokba verődve halkán beszélgettek. Emma lábához pedig néhány ózike bújt. Úgy dörgölöztek hozzá, mint a kiscicák.

Emma kezdte egyre borúsabban figyelni a féltett műhelyét elárasztó tarka társaságot. Nem volt hozzászokva a gyengédséghez. Először jólesett neki, hogy végre tündéreként fordultak hozzá, de rádöbrent, hogy ma végérvényesen megváltozott az élete.

Ekkor két színes madárka szállt be az ablakon. Egymást kergetve körbetáncolták a szobát, majd Emma vállán telepedtek meg, és vidám énekbe kezdtek. Csiripelésükre felfigyeltek a többiek is, és csatlakoztak az önfeledt daloláshoz.

Emma keze ökölbe szorult.

– De ez azért már tényleg túlzás! – tört ki belőle. – Tűnés a műhelyemből! – harsogta túl a madarak csilingelő énekét és a boldog zsongás-bongást, ami betérítette műhelyét.

Egy pillanatra mindenki elhallgatott, és Emmára nézett, aki idegesen járatta körbe tekintetét.

Az egyik manó hozzálépett, és finoman megrángatta Emma ruháját.

– Ezt tényleg te készítetted? – nyújtotta ámulva felé az egyik csuprot.

– Nemcsak gyönyörű, de ügyes is! – állapították meg hátul néhányan.

– De még mennyire! Így van! – bizonygatták mások is, és a műhelyben újra örömteli zsisbongás lett úrrá.

A megszeppent tündér pedig, aki már kicsit sem tudott ijesztő lenni, csak állt kedves edényei között kopott, agyaggal és mázzal színezett kezeslábasában. Csak állt tanácstalanul egyik lábáról a másikra, és sokáig nem tért magához ámulatából.

Végül leguggolt, és félénken átölelte az egyik nemez-süveges törpét.

– Hát tényleg ilyennek láttok?

Emma elgondolkodott.

– Tudod, Atanáz – szolt másnap barátjához –, rájöttem valamire. – Megállította a korongot, és egy kis agyagból fület formált a csuporra. – Azt hittem, egy tündérnek az

a kötelessége, hogy megmentсен, kívánságokat teljesítsen vagy visszavarázsoljon. Éveken át tündérkedtem... és nem is csináltam rosszul.

A varázsló bólintott.

– Emellett viszont alig maradt időm arra, amit igazán szeretek – kezével kisimítgatta az edény ráncait. – És ez meg is látszott rajtam.

Letette a varázsló elé a bögrét.

– Hát, ezentúl másképp lesz! – és barátjára mosolygott. – Egy tündér akkor tündéri, amikor bátran csinálhatja, amit igazán szeret. Én pedig korongozni szeretek a legjobban! És ha időm engedi, szívesen segíték a bajbajutottakon is.

– Mit szólsz? Nem túl sötét ez a kék? – és a varázsló elé nyújtott egy mázzal teli edényt.

– Pont ilyet szerettem volna! – ragyogott fel a varázsló arca. – De mondd csak! – súgta oda – lehetne még rá olyan kis apró, aranyszínű csillagokat is pingálni?

Emma elmosolyodott, és biztatólag veregette hátba barátját agyagos kezével.

VARGA KRISZTA

Férfi

Lakik bennem egy férfi. Hórihorgas, bátor, istenkereső. Ő távozik belőlem külön útjaira, s visszatér, ha eljön az idő. Ő hozza-viszi a híreket köztem s Isten közt, ő jár utána hasadt, pirkadó egek alatt, ködös hajnali járdákon kakasrikoltásban, kutyaugatásban. Ő jár utána villamoszörgésben, templomkongatásban. Szívárványok alatt tűnik fel, kabátja széle lobog, ha megjön, leül az asztalhoz. Rám néz, nem beszél, mindent tudok.

KÓSA SÁNDOR

Áthelyezés

Az őrnagy hívatott az irodájába.

– Tud maga vonalzóval egyenes vonalakat húzni?

Kint, a laktanyaudvar kerítésén túl, a gomolygó ködöt lassú szárnymozgással varjak hasították.

– Megpróbálhatom.

Az őrnagy nem nézett rám.

– Menjen a TÜK-irodára, ott van most magára szükség.

Egy túlméretezett orosz kucsma volt a fején, középen a vörös csillaggal. Az egész ezredben csak ő hordott ilyen fejfedőt.

– Nem tudom, hogy hol a TÜK-iroda – mondtam.

Már türelmetlen volt, minél előbb végezni akart. Útbaigazított, s mint akinek eszébe jutott valami, még utánam szólt.

– Magának nagy szerencséje van!

Most nézett először rám, és a viselkedése is megváltozott.

– Kikérték a pesti dandártól. Holnap már indulhat is, a papírokat az írónoki irodában átveheti.

Mosolygott, azt akarta, hogy ez legyen az utolsó benyomásom, ha a dandárnál kérdeznének róla.

Becsuktam az ajtót, a folyosón nem volt senki. A lépcsőnél már futottam, az első fordulónál bal kézzel meg-

ragadtam a korlátot, a jobb lábamat oldalt magasba lendítettem és amikor a tetőpontra ért, a bal lábamat is utána lendítettem, katonásan bokázva. A bakancsok találkozására által keltett zaj visszhangot keltett a lépcsőházban. A körlet üres volt, mindenki alaki gyakorlaton vett részt. A gyakorlóruhát a szürke öltözőszekrénybe pakoltam és kimenőbe öltöztem.

Az irodán már vártak.

– Milyen mázlista vagy! – mondta a vékony, szemüveges fickó. – Én egy év alatt sem tudtam elintézni, hogy Pestre kerüljek.

Elmondta, hogy mit kell csinálnom. Egy órán keresztül egyenes vonalakat húztam vonalzó segítségével. Az ő ideje már kitelőben volt, sokat mesélt.

– Igyunk valamit – szólt végül.

Felállt, egy barna szekrényhez ment, kinyitotta, lehajolt, egy pillanatra eltűnt, aztán, mint egy bűvész, két üveg sört varázsolt elő. Ittunk, majd tovább dolgoztunk.

Az udvarra két ablak nyílt, a bal oldalin, ahol ő ült, be volt húzva a függöny a reggeli ködöt eloszlató nap éles fénye elleni védekezésül. A másik ablak az állandó tisztogatástól karcosan fénylett. Sok volt a teendő, de azért néha felállt, és újabb söröket vett elő. Azt vettük észre, hogy dél van.

– Mielőtt elmegyünk ebédelni, mit szólnál egy kis muzsikához? – kérdezte.

A szekrényben katonásan álltak a lemezek.

– Megvan Mozart 467-es C-dúr zongoraversenye?

– Meg – és körmét végighúzta a lemezborítókön.

Miután megtalálta, elővette a szekrény alatt tárolt lemezjátszót, és csatlakoztatta a szekrény tetején elhelyezett erősítőhöz és a hangfalakhoz. Közben kint az udvaron nagy trappolás közben elvonult egy század, vegyvédelmi gyakorlatra mentek. Megszólalt a zene, az ablakhoz sétált, én az asztalomon csináltam rendet, hogy csak a lassú tételre kelljen figyelniem. Váratlanul megjelent az őrnagy, elvonult az ablak előtt, ahol én ültem, onnan csak a kucsmája látszott.

– Majd mesélek róla – mondta, és az üres sörösüveggel felé bökött.

A lassú tételben az a rész következett, amikor egy fokozatos előkészítés után a zongora egy hosszan ereszkedő dallamot ír le. Tudtuk, hogy ez a rész még többször visszatér. Kezünkben újabb üveggel, feszülten figyeltünk, mintha most hallanánk először. Kezdtünk egy másik dimenzióba átcsúszni.

BÁCSI ISTVÁN

Játék

Mi is felszállunk. Tavasz van, de ez most olyan értelmetlen. A kórházudvar egy ősfás park, már levelesek a fák. A levegő illata sejtig hatoló tavaszi édesség, az, ami máskor úgy megrészegít. A hatalmas parkban szétszórta vannak az épületek. Ezért alakították át ezt a kisáruszállító autót személyszállításra. A raktér két szélén egy-egy hosszú pad, hátunkat a fülke oldalának vethetjük. Az utolsó előtti hely jut nekünk. Még felnyomakodik egy telt idomú nővér, beljebb passzíroz. Combja az enyémmnek szorul, köpenye sarka számárfüles. A padokon a nagyobb gyerekek egyedül ülnek, a kicsik a nővérek ölében. Szülő nincs itt rajtam kívül. Még nem indulunk, várunk valamire. A fiam a bal combomon ül, és befészkel magát. Szemben vékony, fiatal nővér, ölében egy kisfiú sírdogál. Lassan megnyugszik, még szipog, úgy kapaszkodik a nővérbe. Éppen akkora, mint az én fiam. A fiúcska minket kezd nézni. Szőke angyalfürtjei vannak, és kék a szeme. Gyönyörű gyerek. Mint az én fiam. Majdnem. Lehetnének testvérek. Lenne a fiamnak testvére! Milyen boldog család lennénk! Az én csodálatos fiam és az angyalka fiam! A feleségem is örülne... Zavar tör rám, árulásnak érzem ezt a képet.

– Nincsenek szülei – simogatja meg a fiatal nővér az angyalfürtöket. – Még az igazi nevét sem tudjuk.

Attilának nevezték el a születészen, mert Attila-napon született. Az anyja elszökött, otthagya. Azóta az osztályok egymásnak adják. Nálunk három hónapja van. Sokat sír szegényke.

– Apa, pacsizz! – bújik ki a hónom alól a fiam.

Néz rám azzal a huncut nézésével, amivel szemben én esélytelen vagyok nemet mondani. Én is nézem az én fiamat, és előrenyújtva elétoom a tenyerem. Belecsap, késve rántom el. Nevet. Újra és újra belecsap, majd váltunk. Az anygalka feszülten figyel. Én persze ügyetlen vagyok, és újra a fiam jön. Percek telnek el így egy pillanat alatt. Elég lesz a játék, a fiam hozzám bújik, és újra befészke-li magát. Hüvelykujját a szájába dugja, álmos. A fiúcska nem veszi le rólunk a szemét. Ismét szemügyre veszem. Tekintetünk hosszú időre összekapcsolódik. A szeme végtelen kékség. Mintha egy tavaszi mezőn feküdnék hanyatt, és beleszédülnék az ég kékjébe. De hullámzani kezd velem a rét, az az ég olyan szomorú. Én kapom el a tekintetem. Égő fájdalmat érzek magamban valahol. Gondolataim lüktetnek, zavarodottan bámulok magam elé. Fiam mélyen, egyenletesen piheg a karom alá bújva. Már alszik. A kisfiú szemben izegni kezd. Gyorsan lesiklik a nővér öléből, és felmászik az én ölembé. Mintha mindig is ott lakott volna, elhelyezkedik a másik lábamon. Fejét a hónom alá dugja, és szorosan belém kapaszkodik. A nővér hívogatja, megfogja a karját, és gyengéden próbálja lefejtetni rólam. Attila még jobban szorít.

– Ha az apukát nem zavarja... – adja fel a nővér.

Tanácsstalanul nézek a nővérré, majd a gyerekre. Ráengedem a karom, és magamhoz ölelem, éppúgy, mint a fiamat. De félkarú is lehetnék azon az oldalon, mert úgy kapaszkodik belém, hogy földrengés sem rázhatná le. Egyre mélyebben lélegzik. Hamarosan elalszik. Ritkulnak a hüppögések, végül teljesen megnyugszik. Az angyalfürtök között látom az arcát. Ez a megnyugvás lehet az a béke, amit a templomok freskói ábrázolnak. Már mélyen alszik, de karjai változatlanul szorítanak.

Még állunk vagy negyedórát, mire elindulunk. Meglehetően hosszú ideig zötykölődik az autó. A fiaim békésen alszanak. Az én fiam kis karjai gyengén ölelnek át. Inkább csak elhelyezte őket rajtam, tudja álmában is, hogy el nem engedem. Mintha az acélpatkó szorítása is enyhülne a másik oldalon. Az autó megáll.

Már mindenki leszállt, aki erre az osztályra jött. Attila még mindig alszik. A nővér óvatosan megpróbálja átvenni, hátha nem ébred fel a kicsi. Az érintésre az acélpatkó ismét rám zárul. Már ketten próbálják lebontani rólam. Én is segítenék, magyarázom Attilának, hogy megérkezett, itt kell leszállnia. Nagyon idétlennek érzem magam, szeretnék máshol lenni. Attila visít, rángatják. Ahogy letépi rólam, hideg fut végig izzadt oldalamon. A gyerek kiabál, vissza akar jönni. Végül becsukódik az ajtó, elindulunk. Már csak a fejemből hallom azt a sikítást, ami mindent széthasít.

Fiam álmosan felül, és körülnéz. Aztán visszabújik hozzám, és egy percig még próbál elaludni. Újra felül.

– Pacsizzunk! – ragyog fel.

Lassan előrenyújtom a tenyerem, az én fiam belecsap kétszer. Én csak tartom a tenyerem, a fiam kérdően néz rám. Egy medence aljáról látom az arcát, és a hangok is messziről jönnek. – Pacsizzál, apa! – szólít fel újra. Mélyet sóhajtok, és a felszínre indulok. Most már jobban látom a fiam arcát. Megpróbálom elrántani a tenyere-
rem, de megint elkések. Nevet.

A kanász

Egy derült téli reggelen különös alak tartott a sugárúton a belváros felé. Az öreg bőrcsizma ütemesen klafogott viselője lábán, aki nyugodt, egyenletes léptekkel húzta a járdán a kopottas gyapjúbunda szegélyét. A férfi fejét szürkévé fakult, kifoltosodott báránybőr kucsma fedte. Kezében hosszú kampósbotot tartott a vállára támasztva. Az emberek csodálkozva nézték a falumúzeumból idetévedt disznópásztort. Egyesek nevettek rajta, vagy megjegyzéseket tettek rá. Mások, akik mélyebben néztek a kucsma alá és felismerték, földbe gyökerezett lábbal bámultak utána.

Néhány perc múlva a kanász egy utcai büfébódéhoz ért, ahol két rendőr reggelizett. A járőrök meghökkenve

nézték az elhaladó jelenést, majd egyikük megszólalt: – Gyere, kérdezzük meg a busót! Gyors léptekkel siettek a férfi után, és elé kerültek. Az egyik rendőr elállta az utat, és kérni akarta az igazolványt, amikor ráismert a busóra. Kővé meredten állt egy pillanatig, majd feleszmélt és becsukta a száját. Agya lázasan zakatolt, hogy most mit tegyen. De nem volt ideje végiggondolni, mert a gyapjas eközben kikerülte őt és továbbhaladt. A rendőrök némi habozás után, mintha vezényszóra tennék, megfordultak és csatlakoztak hozzá. Egy kissé elé kerültek, és a kanász előtt rézsút elhelyezkedve haladtak valami ismeretlen cél felé. Később még két rendőr és néhány közterületes is csatlakozott a menethez, amelyet a kanász a hosszú bottal terelgetett az általa ismert helyes irányba.

A térhez érve az úttesten vágott keresztül a kis falca. Útjukat fékcsikorgás, dudálás, káromkodások özöne kíséerte. A parlament fenséges épülete előtt szabályos távolságokban posztoltak az őrezred katonái. A szokatlan menet közeledését tágra nyílt szemekkel figyelték, pulzusuk egyre gyorsult. Farkasszemet néztek a kanással pár pillanatig, majd egyszerre hátraarcot csináltak és csatlakoztak a pásztor népéhez.

Az ország házában még nem sokan tartózkodtak ilyen korai órán. Egy hátsó irodában az öt legfontosabb tárca minisztere gyűlt össze a kormányfő kérésére, hogy még a soros ülés előtt egyezsége jussanak fontos kérdésekben. Feszülten ültek, és a titkárt várták, akit az

elnök az előbb küldött el valami iratokért. A titkár kettesével szelte az emeletről lefelé vezető főlépcső fokait, amikor szemben találta magát velük. Amint felismerte a kanászt, azonnal tájékoztatta, hogy az elnök úr várja megbeszélésre a minisztereit, majd sarkon fordult és beállt az imént csatlakozott belső biztonsági emberek közé a csapat élére. A miniszterek eközben türelmetlenül doboltak az asztalon ujjakkal a fülledt irodában és várták a titkárt. Néhány perc után a belügyminiszter két kollégájával maga indul a beszámolóért. Az irodában maradt három nagyhatalmú férfi tovább várta a jelentést, miközben újra és újra elképzelték azt. Vastagon terpeszkedő színes oszlopokat láttak, felfelé ívelő grafikonokat, amelyek a következő évre soha nem látott nagyságú adóbevételeket ígérnek. De a jelentés nem jött, sem a titkár, sem a miniszterek. Percek múltán a pénzügyminiszter és a gazdasági miniszter együtt állt fel, hogy végre elhozza azt az iratot. Az elnök egyedül maradt. Fejében erős, egészséges tervszámok és a valóság gyengélkedő adatai kavargtak. Gondolatban így pörgette egy ideig

a hatalmas összegeket, amikor beléhasított, hogy most már nagyon kell az a jelentés. Sziszegve káromkodni kezdett ennyi tetzeszaság láttán, és maga indul el az átkozott beszámolóért. De nem jutott messzire, mert az ajtón kilépve egyből a falka állta útját. Felkiáltott a megdöbbenéstől, amikor a miniszterei mögött meglátta a kanászt: – Ó, maga az? – mondta, majd ő is beállt. A disznópásztor szemügyre vette az utolsónak érkezett jószágot. – Disznónak is undok vagy – bökte meg fartájon a kampósbottal. Majd a kondát kezdte lefelé terelni a lépcsőn.

Kinn a téren felbillentett egy csatornafedelelet a pásztorbottal. Lenn a mélyben csobogott a szennyvíz, és moslékszag szállt a felszínre. A disznók egymást tiporva rohantak oda, és marakodva préselték át magukat a szűk csatornalyukon. Amikor az utolsó is eltűnt visítózva, a pásztor visszabillentette a fedelet. Letette a botot, aztán kihámozta magát a maskarából. Elégedetten körülnézett, majd taxiba szállt a csodálkozó és döbbszent tekintetek sorfala között.

P. SZABÓ MÁRIA

Szerelem

– Megint ez a hülye foci! Én ezt már nem bírom sokáig! Halkítsd le egy kicsit legalább!

A vékonyka, apró termetű öregasszonyt már majd szétvetette a düh. Úgy érezte, a másik mérgezi a levegőt is. „Aludni sem tudok tőle”, morfondírozott magában.

– Jól van, anyukám drága! Nyugi, nyugi! – próbált békülékeny hangot megütni a mosolygós öregember.

Jóképű volt, magas, nagydarab, jó tartású, tetszett a nőknek hetvenkét évesen is. Időnként kellett neki a nő, kellett volna.

Egyszer, az egyik éjszaka, így focimeccs után átment az öregasszony szobájába álló szerszámmal.

– Anyu! Anyukám! – suttozott.

Az ijedten hagyta abba a horkolást.

– Mit akarsz? – röppentette a kérdést durván az éjszaka csendjébe.

Kelletlenül felgyújtotta a villanyt.

Ott állt ágya mellett meztelenül, rózsaszín pocakkal, álló farokkal. Felkapott egy újságot, jó nagyot sózott rá.

– Mit képzelsz te rólam? Végigdolgozom a napot, főzők, mosok, takarítok, van bőr a képeden éjnek évadján ideállítani? – harsogta.

Az öreg felszisszent, és dűnnyögve kullogott ki a szobából.

– Keres valakit, ha nem bírsz magaddal, csak engem hagyj békén! – kiabált utána.

– Jól van, anyukám, na! Jól van! Tudod, hogy nem kell nekem senki rajtad kívül.

Azért lent a padon, a ház előtt csapta a szelet a vihorászó, kacérkodó asszonyoknak. Majd amikor felment a lakásba, beleevett az éppen akkor készült, még fortyogó főzelékbe, csak úgy a lábosba, egy kanállal. Az asszony elkezdett sipítozni.

– Hányszor mondtam, ne egyél bele? – lökte félre a forró ételt fújdogáló öregot. – Egy perc nyugtom sincs tőled, azután a vége az lesz, hogy megdöglök, te pedig itt fogadhatod a kurváidat. Már nem is bánnam, mert megeszed a lelkemet.

– Anyukám, drága, tudod, hogy szeretlek! – válaszolt nevető szemmel, elégedetten.

Persze ez is a sírba kergette az öregasszonyt. Nem elég, hogy sokáig részeg kiabálástól szenvedett, most nagyhangú vidámság tépázta az évek súlyától meggyengült idegszárait. Alig várta, hogy magára csukhasa szobájának ajtaját, mint most is. Csak az a hülye foci ne lenne, mert ha a tévé halk is, egy-egy gólnál az öreg akkora ovációt csapott, zengett a lakás tőle, na és ha egy lövés mellément, akkor káromkodástól remegtek a falak. Hirtelen csend lett, vége, vége a meccsnek, az öregasszony fülelni kezdett.

– Mit csinálsz kint? – kiabált a konyha felé. – „Nem

dugtam el a lábast!” Kipattant az ágyból, mezítláb szaladt ki a hideg konyhakőre.

– Nehogy beleegyél az edénybe! Ha enni akarsz, szedd ki tányérba!

– Csak egy falatot, anyukám!

– Egy falatot sem! Utálom, ha az edénybe eszel! – Kivágott az asztalra egy rózsás pléhtányért. – Nesze! Egyél!

– Milyen gondos vagy te, anyukám! – nézett rá az öreg kedvesen.

Amaz nem szólt semmit, csak hófehér haja rezgett vészjósloán a feje búbján. Hirtelen ránézett, ahogy ott ült a konyhaasztal mellett, előtte a tányér, kevéske zöldgőzőlével. Csak kavargatta békésen, egy kavarási jobbra, egy kavarási balra.

– Mi van, nem ízlik?

– Dehogyanem, édes szép anyukám, senki nem tud úgy főzni, mint te! Csókolom azt a dolgos kezedet ezerszer.

„Persze, csókolhatod is, más asszony már rég kirúgott volna”, gondolta, de nem szólt semmit.

– A villanyt ne felejtse el!

– Jól van, te drága szépasszony, jól van! Leoltom.

„Istenem, mit vétettem, hogy ezt az embert rám szóltad?” Hiába lett végre csend, nem égett a villany sem, a lábas is el lett dugva, már nem tudott elaludni. Így teltek az embert próbáló évek, harag, veszekedés, gyű-

lölködés közepette. Szentül meg volt győződve arról, ő megy el előbb, bár időnként arra gondolt, talán ha egy-két nyugodt éve lehetne. De semmi esély rá, hisz ezer baja, az öreg pedig olyan egészséges, mint a makk.

Egyszer azután az öreg fogyni kezdett.

– Na mi van, miért nem eszel? – csodálkozott rá az öregasszony.

– Nem vagyok éhes, szépségem.

– Szépséged neked a rossz nyavalya! – morgolódott.

Egy alkalommal leküldte tejért. Sok idő eltelt, még mindig nem jött, akkor felmerült benne, valami nincs rendben. Hirtelen erőteljes csengőhang riasztotta a gondolataiból.

– Sanyi papát hoztuk, Gizike néni!

Görcsbe rándult a gyomra: mi a fene történhetett?

– Itt feküdt a lépcsőház aljában, nagyon gyenge – támogatta a szomszéd a rogyadozó lábú öreget.

– Mi van, apukám? Mi történt? – próbált kedveskedni.

– Semmi, anyukám, semmi – nyöszörgött a másik, de orvost kellett hívni.

Az sokáig vizsgálgatta, tapogatta, majd kimondta a szentenciát:

– Kórházba kell vinni a bácsit.

A városi kórházba mentő vitte, odagyűlt az egész család. Kiderült, végbélrák, de már a gyomorra, tüdőre is áttért. Mindannyian meg voltak döbbenve, hisz úgy

gondolták, a rák fájdalmas, ám az öreg sosem panaszkodott.

– Rövid ideje van hátra, most egy pár napig bent tartjuk, azután haza kell mennie, nem tudunk mit tenni, a fájdalmat majd csillapítjuk gyógyszeres kezeléssel.

Két hét telt el, amikor leesett az ágyról, az öregasszony nem tudta felemelni, kihívták újra a mentőket. Tolószékbe ültették és elindultak vele.

– A kurva anyád, a kurva anyád – motyogott az asszony felé himbálózó fejjel.

Ezek voltak az utolsó szavai, még aznap éjszaka meghalt. A temetésére összegyűlt a család, ez még elfoglaltságot jelentett az öregasszonnak, sütött, főzött, traktált. Majd lassan elcsendesedett a ház. Csoszogva járta végig az áporodott levegőjű helyiségeket, most már az ő egyedüli birodalmát. Lassan teltek a napok, de ahelyett, hogy megnyugodott volna, valami nem stimmel.

Egy forró délután ott ült az ablak előtt, maga elé bámulva. A gondolat úgy csapott le rá, mint a villám: gyűlölni kellene! Úgy érezte, élete nem teljes enélkül. Hirtelen felriadt. Az utcán egy fekete, csontsovány kutya vonszolta magát lógó nyelvvel. Szemében a felfedezés öröme csillant, igen, aki így bánik a kutyájával, azt igazán lehetne.

Rekviem egy porszemért

A porszem ... nézi a „Poggyász Kádár János” című műsort. Sokaknak történelem, neki az élete nagy része. Mondhatná, dögunalom, mégis inkább azt gondolja, sokaknak biztonság. Igen, ketrec..... „a legvidámabb barakk”, a diktatúra, a börtön. Bár Ő ezt nem érezte. Utólag, most tudja, mert sokak mondják. Az volt azoknak, akik igazán szerettek volna szárnyalni. De Ő nem szeretett volna. Csak egyik napról a másikra, csak albérlétekből egy szükséglakásba, majd egy igazi lakásba. Pontról pont-ra, lépésről lépésre. Azt sem tudta, hogy volt III/3, sőt, azt sem érezte, hogy figyelték, ha figyelték. Csak élt, és igazán pórias tervei voltak. Kocsi, kert, majd tanulás, utazás. Sokat dolgozott, és hitte, lassan minden álma megvalósul. Végül így is történt. Ja és persze lopott is. Az irodából ceruzát és papírt a gyerekeknek. Persze, ez nem ment simán, csak egy kicsit szégyenkezve, enyhe lelkiismeret-furdalással. Bár senki nem volt, mégis, tőle is kerek volt a világ. Most, hogy ott sorakoztak előtte a befizetetlen csekkek és üres volt a hűtőszekrény, csak egy pillanatra gondolt vissza. Porszemnek érezte magát. Porszem volt, amelyet hirtelen felkapott, és a tizedik emeleti lakás ablakából az aszfaltra fújt a szél.

HAMANA ZSOLT

Angol májkrém

Komótosan kavargatta a kávé. A kiskanál és a csésze találkozása inkább tapintható, mint hallható hangot adott ki.

– Hétfőn hatkor kell kezdeni – szólalt meg. A hét többi napján általában hétkor, de ez változhat. Attól függ, milyen rakomány érkezik.

Lassan beszélt, de nehezen értettem, mit mond. Inkább csak sejtettem, hogy mit akart a rakománnyal, de a hétfő reggel hat az biztos. Kellett a meló, ezért bőszen bólogattam. Még csak pár napja voltam Angliában. A középiskolában tanultam nyelveket, de az már régen volt.

– Rendelkezik gyakorlattal? – kérdezte, és felhörpintette a maradék kávéját. Jobb kézfejjével oldalra simította homlokáról a haját. Alig pár perce érkezett vissza. A titkárnője azt mondta, valami balesethez hívták.

– Igen – válaszoltam.

– Hol szerezte?

– Otthon – válaszoltam. Sosem voltam még raktáros, de feltehetőleg nem kell túl sok ész a dobozokhoz. Felemelem, leteszem, up and down, mind the head, aztán minden héten jön a fizetés.

– Egy barátja ajánlotta magát, ő már egy éve itt van, és jól dolgozik. Bízom benne, figyeljen rá, tanulja meg, amit ő tud, és minden rendben lesz.

A friend az biztos a Kovács! Örültem a kapaszkodónak, ezért azt mondtam, „igen”, majd kétszer bólintottam, és mosolyogtam hozzá egyet.

– A fizetését a próbaidő ideje alatt visszatartjuk. Ez egyfajta biztosítás a cég részéről. Meg kell győződnünk arról, hogy miután megkapja a pénzét, nem tűnik el azonnal a kulcsokkal. Ha letelik az első hónap, egyben fogjuk átutalni a pénzt, de addigra kell, hogy legyen bankszámlája. Megfelelő ez így Önnek?

Vártam egy pillanatot, majd azt mondtam igen. A Kováccsal otthon begyakoroltuk, hogy ha kérdő mondatot hallok, de nem tudom, mit jelent a kérdés, akkor a legváltozatosabban válaszoljak rá igennel. Hol egy kicsit kihagyva, hol sűrű bólogatások közepette, hol hezitálva, mintha azon gondolkodnék, tényleg jó-e nekem a dolog.

– Örülök – mondta. A fotóit adja le a titkárnőnél, ő fogja elintézni a papírmunkát. A kulcsokat is tőle kapja meg.

Főlállt, hogy kezet fogjunk, én eléje mentem, a tenyere nyirkos volt, de ez cseppet sem zavart. Munkát szereztem, és ez az egy volt, ami számított. Még nem tudom pontosan, mi lesz a feladatom, de az biztos, hogy tetszeni fog nekem ez a hely. Az első milliómat dobozemelésből, a másodikat – miután megtanultam a nyelvet – az izzadós férfi helyetteseként szerezem.

Furcsa módon megnyugtató, hogy ennyi jól öltözött emberrel álltam egy sorban. A látszat alapján közénk tartoztam, és pont erre volt most szükségem. Mindenki teszi a dolgát, a következő állomáshelyétől csak a sor választja el. Szépen lépegetnek előre, ahogy két hete még én is terveztem. Az elején minden jól alakult. Szinte azonnal kaptam munkát, a Kovácsék raktárában kezdtem dolgozni. Az első nap sima volt, de a második nap Kovi elesett és eltörte a kezét. Az itteni orvosok szerint nem volt megfelelő a biztosítása, ezért a srác kénytelen volt hazarepülni, hogy megműtsék. Egyedül maradtam az új helyen, és már az apartmanban sem volt társam. Az utóbbit el bírtam volna még viselni, de nem kaptam meg a fizetésem.

– Itt a jegye, a beszállókártyája, a gépe 11:30-kor indul a kettes kaputól. Legyen kellemes az útja – szölt a kék ruhás nő, és felém nyújtotta a papírokat. Semmit nem értettem abból, amit mond.

Zsebre tettem a jegyet, és leültem egy padra, távol a reptér biztonsági őreitől. Az egyenruhásokat könnyű kiszűrni, de a civilek felismerhetetlenek, ezért igyekeznem kell családok és tinédzserek között tölteni az indulásig hátralévő két órát. Nem tudom, megjelent-e a képem az újságban, de jobb az óvatosság, biztosan keresnek. Pedig itt én vagyok az áldozat. Átverték a munkahelyemen. Az első héten nem kaptam meg a fizetésem. Úgy gondoltam, pár nap csúszás normális. Gyakorlatilag elfogyott az otthonról hozott pénzem, de a Kovácsnak

még voltak konzervjei. A kaja megoldva, egyedül a lakás tulajdonosa zavart, akinek nem tudtam fizetni.

– Hol van a másik férfi, a szőke, aki magát idehozta a múlt héten? – kérdezte tőlem pénteken.

Most nem jött be, hogy igennel válaszoljak azokra a kérdésekre, amiket nem értek. Az ér kidagadt a nyakán, úgy üvöltött. Alig tudtam elmagyarázni neki, hogy már csak egyedül lakok itt, és szeretném, ha várna néhány napot a pénzzel.

A hétvége annak ellenére jól telt, hogy az ablakból időnként láttam, ahogy köröz a ház körül. Melegítőt húzott, és a kutyájával meg a miniszoknyában lévő feleségével rendszeresen körbesétálták a tömböt, ahol a lakásunk volt. Láttam őket az ablakból, ahogy figyelnek, és munkásruhába öltözött emberekkel tárgyalnak. Este próbáltam volna lemenni a boltba, de a dolog meghíúsult, mert a főbérő és a kutyája a lépcsőházban álldogáltak, amikor indultam. Gyorsan visszamentem a lakásba, de már késő volt, észrevett. Fölszaladt a lépcsőn, csöngetett, de nem nyitottam ajtót. A kulcsot belülről a zárban hagytam, hogy semmiképp se tudjon bejönni. Lefeküdtem, és a vasárnapot is az ágyban töltöttem. Fáj a gyomrom, és szédültem az éhségtől. Reggelire konzervmangót ettem, ebédre valami lönchússzerút, a vacsorát kihagytam, mert amikor kinyitottam a májkrémet a dobozban, kis fóliákban apró pirulákat találtam, amikre vicces figurákat karcoltak.

Bevettem kettőt, hogy kicsit jobban legyenek. Negyedóra múlva újra jött a főbérő, csöngetett, de nem engedtem be. Ő cserébe az ajtó előtt hagyta a kuttyáját, aki folyamatosan ugatott. Egész éjjel fent voltam, mert attól félttem, hogy rám töri az ajtót. Reggel inkább az ablakon másztam ki. Nagyon zavartak a lépcsőházból beszűrődő hangok. Az utcán csak kapkodtam a fejemet a fénylő autók után, ilyenek egyáltalán nincsenek otthon. Éreztem, hogy jó helyen vagyok, itt fordulatot vehet az életem. Ahol az emberek ilyen menő autókkal járnak, ott én is szerencsés leszek, ez biztos. Csak előbb meg kell szereznem a fizetésem. Ahogy beértem a munkahelyemre, rögtön a főnök irodájába mentem. Épp kávézott, amikor beléptem az ajtón.

– Jó reggelt! – mondta. Mister Wilson küldte?

– Igen – válaszoltam.

– A szekrényben találja a dobozokat, miután levitte őket, jöjjön vissza, mert még nem írta alá a belépési nyilatkozatot.

– Rendben – mondtam, és leültem a vele szemközti székre. Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy a főbérő egész hétvégén zaklatott a lakbér miatt, és még a Kovács bérleti díját is rajtam akarja leverni, mert megkezdte a hetet, és ma este valószínűleg megint átjön, úgyhogy szükségem van a fizetésemre. Úgy tűnt, megértette, mert a szekrényhez vezetett, ahonnan a kezembe adott egy dobozt. Láttam, hogy a szekrényben renge-

teg készpénz van, ezért arra gondoltam, a fizetésemet kapom meg. Amikor nyúltam a pénz felé, a főnök megfogta a csuklóm, és lassan így szólt.

– Ön félreérti a helyzetet. Az nem a maga pénze, vigye le a dobozt Mister Wilsonnak. Megértette?

Mire válaszolhattam volna, megfordított és kikísért a titkárnőig.

– Heather kérem, írassa alá vele a belépési nyilatkozatot mielőtt visszaengedi dolgozni. Köszönöm.

– Jöjjön, fiatalember, két aláírást szeretnék kérni. Egyet ide, egyet pedig ide – mutatott a nő a tollal egy A/4-es papírra. Boldogon kanyarítottam alá a nevem, a hivatalos ügyeknek vége, már semmi sem választ el a fizetésemtől. A nap gyorsan telt. Büntetésből mosdókat kellett takarítanom, mert Mister Wilson csak az ebédidő alatt találta meg nálam a csomagot, és ettől dühös lett. Este, mire visszaértem a főnök irodájába, már zárva volt az ajtó. Először megijedtem, hogy fogok hazamenni pénz nélkül, de aztán kivettem a titkárnő fiókjából azt a papírt, amit délelőtt aláírtam. Váltóként fogom használni, gondoltam. Ott van rajta minden: hogy hívnak, mennyi a fizetésem, az aláírások. Megmutatom a főbérőnek, és ő megnyugszik, hogy van munkám, és már csak egy napot kell várnia a pénzére. Hazafelé ment csodálkoztam, mennyire mások az autók, mint reggel. Egyik sem fénylett, az összes pont ugyanolyan volt, mint otthon. Amikor hazaértem, eléggé meglepődtem,

hogy a főbérlő és két haverja, meg három kutya bent voltak a lakásban.

– Hol van Kovács? És hol van a májkrémes konzerv, te anyaszomorító? – mordult rám a főbérlő, miközben az egyik drabális cimborája megszorította a nyakam.

– Kovács keze kedden eltört. Hazarepült, hogy ott-hon műtsék meg! – kiabáltam az anyanyelvemen. – Engedjete el és megkapjátok a pénzetek! – mondtam, és a kellő nyomaték kedvéért könyökkel arcon csaptam a főbérlőt. Erre válaszul úgy kigáncsoltak, hogy keresztülestem a ruhaszárítón.

– Várjatok! – kiáltottam. – Holnap nálam lesz a pénz. Itt van a fizetési papírom, olvassátok! Odaadtam a főbérlő kezébe.

– Ti értitek, mit akar ezzel a papírral? – kérdezte.

– Én nem tudok angolul olvasni – mondta az, amelyik a torkomat szorongatta.

– Na idefigyelj, te kis pondró. Nem érdekelnek a papírjaid. A májkrémes konzervet add elő, különben megétegetlek a kutyákkal, érted?

– Igen – mondtam. Kezdtém félni, hogy valami elváltozás lehet a fejükben. Ott van a papíron, hogy csak egy

napot kell várnia a pénzre, ő meg összegyűri. Jó, nem szó szerint, de következtetni csak tud.

Felemeltek a földről, és a nyitott ablakhoz vittek. Ezek nem viccelnek – gondoltam magamban, és könyökkel újra fejbe vertem a főbérlőt, aki elesett. Amikor a többiek hozzá léptek, gyorsan kimásztam az ablakon és elszaladtam. Az éjszakát egy, a munkahelyemhez közeli parkban töltöttem. A csillagok alatt döntöttem el, hogy nem maradok ebben a szemét országban tovább. Az első géppel hazarepülök, és nem várom meg, amíg a főnök odaadja a pénzem, elveszem magamtól. Bementem reggel hatra a melóba, a kulcsommal kinyitottam a főnök szobájában lévő szekrényt, és eltettem kétheti fizumat meg a repülőjegyre valót. Az utcán leintettem egy taxit, és most itt vagyok. A reptéri mosdóban, felemelt lábakkal, a wc-n ülve várom, hogy becsekkolhassak a járatomra. A cipőm nyomot hagy a falon, de egyáltalán nem érdekel. Amikor a hangosbemondó bement, hogy a fél 12-es budapesti járat utasait várják a kettes kapunál, tudtam, hogy elkaptak. Előbb éreztem meg a bilincs hidegét a kezemen, mint hallottam volna a zárkattanását.

OROSZI ZSUZSANNA

Angliai levél Törökországba

London, 2005. február 2.

Édes Öcsém!

Kézhez vevém leveleit, s egyúttal kérem kegyelmedet, reám ne haragudjék, hogy oly régóta tollam tentába nem mártottam, és kínzó magányát kegyelmednek friss, hazai pletykákkal nem oldottam.

Azonban úgy hívém, hogy kegyelmed már kitalálta hosszú hallgatásom okát, s azt is, hogy Isten kegyelméből, ha hazánk nem is, de otthonunk máshová tevődött át.

Nem tudom, a csillagok milyen sorsot kényszerítenek reánk ittlétünkben, s azt sem, mily hatalmas az a kenyérrakás, melyet itt pusztítani fogunk – az már bizonyos, hogy húsból keveset, mivel az itt ehetetlen –, de kérjük azért az Istent, hogy mindezt lelki javunkra fordítsa.

Nem elmélkedem tovább s nem kutatom a kifürkészhetetlent, hanem leírom megérkezésünket. Így, édes öcsém, kegyelmed is megítélheti, mily világ fogadott bennünket. Legyen hát, mint szokott, figyelmes a hallgatással.

Repülőgépünket lekéstük, elnéztük annak indulási idejét, így arra szorítottunk, hogy fél napon át – egyéb

dolgunk nem lévén – a jövődön tűnődjünk. Semmire sem jutván, felültünk az esti járatra, s 8 óra tájban a Heathrow repülőtérre ereszkedtünk. Kegyelmed 6 hónapos kicsi rokona úgy csimpaszkodott belém az út alatt, mint egy kismajom, abban bízhatott szegény, hogy megóvhatom az életét a légörvények játszó kedvétől.

Nehéz volt szüleinktől elválnunk, nem tudhatták, hogy iskolai kirándulásra kísérnek, avagy mindörökre válnak el tőlünk.

A ház, melyben szállásunk kijelölték a St. Andrew's Hillen, igen takaros volna. Két gondolatnyi séta innen a Szent Pál-katedrális, és három a Temze partja a Millenium Bridge-nél, melyen ha állok, a Towert, a Tower Bridge-et, a Globe színházat, a Tate Modern (Galériát), a másik irányban a Parlamentet és az Óriáskereket, más néven a London Eye-t láthatom. Ez utóbbi igen kedvelt helye a bámész turistáknak, vágynak erre fölkapaszkodni, s magasból szemlélni, megismerni ezt a nagy, síkságon elterülő várost.

Ha a hétköznapiokból kiemelkedvén turistaságra adjuk majd magunkat, könnyedén megcsudálhatunk mindent, amit az angol mutatni büszke, és azt, ami körülötte van.

Este 10 órakor tehát a taxiból kihántottuk magunk, s ott állottunk a földicsért ház előtt két hatalmas bőrönddel és a babakocsiban alvó babánkkal. Kezünkben a kulccsal fölmentünk négy lépcsőt az ajtóig, majd az

ajtót megnyitván, 14-et le a lakásunkba. Basement flat, mondja az angol, s nekünk alkalmunk lesz e szótárba való kifejezésnek élményeinkkel, érzéseinkkel behálózva a lelkünk még ismeretlen zugában otthont teremteni.

Az élmények sora azzal a 6 Celsius-fokkal indult, ami bévül fogadott, s engem, csecsemőm féltése miatti aggodalom szorongatott. Melegebbet pedig nem csinálhatunk, mert a fűtés nem működött. Kétségbeesésünkben

a sütőt gyújtottuk be, de azzal semmit se értünk, hiszen a konyhában nem alhattunk. A kicsi gyermeket jól beöltöztetve, fáradtan pihenni tértünk.

Dunyhánk alatt dideregtünk, s elaluvásig férjuralmal arról beszélgettünk, hogy az intő jelek ellenére hihetünk-e még a szerencsénkben. A mái napra ébredtünk, s mostan ezt az idegen életet megkezdjük.

Az egészségünkre vigyázunk, ha tudunk, s kegyelmet szeretetünkben továbbra is megtartjuk.